Lieta Nr.126004714

SPRIEDUMS

LATVIJAS REPUBLIKAS VĀRDĀ

Rēzeknē, 2014.gada 28.aprīlī

Rēzeknes tiesa šādā sastāvā:

tiesnesis A.Jonikāns,

izskatīja rakstveida procesā /pers. B/, personas kods /personas kods/, sūdzību par Vides aizsardzības un reģionālās attīstības ministrijas Dabas aizsardzības pārvaldes ģenerāldirektores 2014.gada 20.janvāra lēmumu Nr.2.2/22/2014-N.

Pārbaudījusi un novērtējusi pierādījumus, tiesa

KONSTATĒJA

Dabas aizsardzības pārvaldes vecākais valsts vides inspektors 2013.gada 10.decembra lēmumā atzinis, ka /pers. B/, personas kods /personas kods/, pārkāpa zvejas noteikumus, t.i., zvejoja ar zvejas rīkiem, kuru izmantošanai nebija izsniegta attiecīga zvejas atļauja (licence), šādos apstākļos:

2013.gada 14.augustā plkst. 6.^{10} Rāznas ezerā Rēzeknes novada Mākoņkalna pagastā pretī Vecstašuļu kapiem, aptuveni 60 metru attālumā no inspektoru laivas, koka laivā atradās /pers. B/ un otra persona. Laivas aizmugurē sēdošais /pers. B/ pārbaudīja zivju tīklus, savukārt otra persona airēja. Pārbaudes veicējiem tuvojoties, /pers. B/ un otra persona no koka laivā esošās plastmasas kastes zaļā krāsā ezerā izbēra zivis. /pers. B/ un otrajai personai zvejas atļaujas (licences), kas ļautu zvejot Rāznas ezerā, nav.

/pers. B/ pārkāpa Ministru kabineta 2007.gada 2.maija noteikumu Nr.295 „Noteikumi par rūpniecisko zveju iekšējos ūdeņos" 26.4.1.punkta prasības, ka zvejniekiem aizliegts atrasties ūdenstilpēs vai to tiešā tuvumā ar zvejas rīkiem, kuru [..] lietošanai nav izsniegta attiecīga zvejas atļauja (licence).

Šādas /pers. B/darbības Dabas aizsardzības pārvaldes vecākais valsts vides inspektors kvalificējis atbilstoši Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 80.panta otrajai daļai (likuma redakcijā, kas spēkā līdz 2014.gada 1.janvārim).

Ar Dabas aizsardzības pārvaldes ģenerāldirektores 2014.gada 20.janvāra lēmumu Nr.2.2/22/2014-N Dabas aizsardzības pārvaldes vecākā valsts vides inspektora lēmums atstāts negrozīts, bet /pers. B/ sūdzība noraidīta.

Par Dabas aizsardzības pārvaldes ģenerāldirektores 2014.gada 20.janvāra lēmumu Nr.2.2/22/2014-N sūdzību iesniedzis /pers. B/ (turpmāk – sūdzības iesniedzējs). Dabas aizsardzības pārvaldes ģenerāldirektores 2014.gada 20.janvāra lēmumu sūdzības iesniedzējs pārsūdz pilnā apjomā. Sūdzības iesniedzējs norāda, ka 2013.gada 14.augustā viņš un /pers. E/ laivu no Zupkovas ciema pārdzina uz Lipušku ciemu. Viņi ar laivu izpeldēja Rāznas ezerā pie Zupkovas ciema un airēja uz Lipušku ciemu. Viņi ievēroja, ka niedrēs sarunājas un smejas cilvēki. No niedrēm izbrauca motorlaiva un piebrauca pie viņu laivas. Motorlaivā bija trīs viņam nepazīstamas personas – divi vīrieši un viena sieviete. Personas priekšā nestādījās. Personas lūdza uzrādīt licenci zvejas tīkliem. Sūdzības iesniedzējs atbildēja, ka viņi tikai pārdzen laivu, tīklu viņiem nav, tīklus viņi nepārbauda. Laivā ne zvejas tīklu, ne zivju nebija. Tad minētās personas uzsāka tīklu meklēšanu. Apmēram 15 līdz 20 minūtes vēlāk, 150 līdz 200 metru attālumā no viņu laivas, šīs personas atrada zvejas tīklus. Pašus zvejas tīklus sūdzības iesniedzējs neredzēja, tie palika ezerā. Sūdzības iesniedzējs un /pers. E/ paskaidroja, ka personas kļūdās, zvejas tīkli nav viņu. Personas izsauca Valsts policiju. Sūdzības iesniedzējs un /pers. E/, pēc personu lūguma, piestāja krastā, kur gaidīja policijas darbinieku ierašanos. Policijas darbinieki ieradās apmēram plkst. 8.^{30}-9.^{00}. Personas policijas darbiniekiem paskaidroja, ka viņu – policijas darbinieku, izsaukšanas iemesls ir nelicencēta zveja ar tīkliem. Abi vīrieši ar motorlaivu izbrauca ezerā un atveda zvejas tīklus krastā. Sūdzības iesniedzējs un /pers. E/ policijas darbiniekiem

paskaidroja, ka šos tīklus redz pirmo reizi. Pēc tā policijas darbinieki aizbrauca, nekādus dokumentus nesastādīja. Uz jautājumu vai viņi var būt brīvi, personas atbildēja apstiprinoši. Sūdzības iesniedzējs un /pers. E/ iesēdās laivā un aizbrauca. Sūdzības iesniedzējs norāda, ka Dabas aizsardzības pārvaldes inspektori notikuma vietā nekādus dokumentus nesastādīja, sūdzības iesniedzēju par tiem neinformēja. Par administratīvo lietvedību sūdzības iesniedzējam kļuva zināms tikai 2013.gada 25.novembrī, ar administratīvā pārkāpuma lietas materiāliem viņš netika iepazīstināts. Administratīvā pārkāpuma vietas apskates, mantu apskates un izņemšanas, apstākļu noskaidrošanas protokoli sastādīti neievērojot Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 248.panta prasības. Sūdzības iesniedzējs ar šiem protokoliem nav iepazīstināts, protokola Nr1/358/2013 kopiju, atbilstoši Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 248.[1]pantam, nav saņēmis. Sūdzības iesniedzējs nepiekrīt, ka viņš būtu vairākkārt mainījis liecības. Viņa liecības visu laiku bija vienādas, tādas, kā norādīts iepriekš. No laivas, pretēji inspektoru teiktajam, viņi neko neizmeta, viņiem tam nebūtu bijis laika, jo, izbraucot no niedrēm – apmēram 20 līdz 25 metru attālumā, inspektori līdz viņu laivai atbrauca dažu sekunžu laikā. Nav patiess arī inspektoru apgalvojums, ka viņi mēģināja airēt prom, jo aizbēgt no motorlaivas nav iespējams, arī izaicinoši viņi neuzvedās. Ezera ūdenī netika skalota arī laivā esošā kaste. Sūdzības iesniedzējs norāda, ka zvejas tīkli tika atrasti apmēram 150 līdz 200 metru attālumā no viņu laivas. Tādā veidā inspektori varēja atrast jebkādus zvejas tīklus, turklāt neviens neredzēja brīdi, kad inspektori izvilka zvejas tīklus no ezera. Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka dokumenti nav sastādīti atbilstoši likumā noteiktajam, ir apšaubāmi un balstīti tikai uz inspektoru liecībām. Ne pārbaudes akts Nr.44/358/2013, ne administratīvā pārkāpuma vietas apskates protokols, ne mantu apskates un izņemšanas protokols Nr.1/358/2013, ne apstākļu noskaidrošanas protokols Nr.2 nav sastādīti sūdzības iesniedzēja klātbūtnē, lai arī šāda iespēja inspektoriem bija. Uzskata, ka tas tika darīts apzināti, lai varētu manipulēt ar viņa liecībām. Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka pierādījumi, uz kuru pamata pieņemts lēmums ir nepietiekami un subjektīvi, neizvērtējot visus notikušā apstākļus. 2013.gada 10.decembrī, uzreiz pēc administratīvā pārkāpuma protokola sastādīšanas un parakstīšanas, viņam tika uzrādīts jau sagatavots Dabas aizsardzības pārvaldes lēmums Nr.13P/2.2/619/2013-N, kas nozīmē, ka lēmums bija sastādīts vēl pirms administratīvā pārkāpuma protokola sastādīšanas. Šo faktu apstiprina tas, ka iestādē sūdzības iesniedzējs ieradās plkst. 11.[30], savukārt lēmuma sastādīšanas laiks ir plkst. 10.[30]. Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka inspektors D.Vasiļevskis, sastādot lēmumu Nr.13P/2.2/619/2013-N, rīkojies neievērojot normatīvo aktu prasības. Pamatojoties uz minēto sūdzības iesniedzējs lūdz atcelt Dabas aizsardzības pārvaldes ģenerāldirektores 2014.gada 20.janvāra lēmumu Nr.2.2/22/2014-N.

Iestādei, kuras lēmums ir pārsūdzēts, un tiesai adresētajās sūdzībās pamatā ietverti vieni un tie paši argumenti.

Dabas aizsardzības pārvaldes paskaidrojumā norādīts, ka sūdzības iesniedzējs sūdzībā tiesai minējis tos pašus argumentus, kādi bija norādīti sūdzībā iestādei. Sūdzības iesniedzēja argumenti jau ir vērtēti, un pretargumenti atspoguļoti lēmumā. Papildus norādīts, ka administratīvā pārkāpuma vietas apskates, mantu apskates un izņemšanas un administratīvā pārkāpuma lietas apstākļu noskaidrošanas protokoli nav administratīvā pārkāpuma protokoli Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 248.panta izpratnē. Sūdzības iesniedzēja un inspektoru sarunām un saskarsmei – skatoties ar binokli, apspriežot blakus jautājumus, nav nekādas nozīmes lietas izskatīšanā. Dabas aizsardzības pārvalde uzskata, ka sūdzības iesniedzēja vainīgumu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā apliecina, gan pārvaldes inspektoru liecības, gan citi pierādīšanas līdzekļi atbilstoši Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 243.[1]pantam. Kas attiecas uz sūdzības iesniedzēja norādīto, ka lēmums sastādīts vēl pirms administratīvā pārkāpuma protokola sastādīšanas, ka lēmums faktiski pieņemts plkst. 11.[30], nevis 10.[30], iestāde uzskata, ka šādam sūdzības iesniedzēja apgalvojumam nav nekādu pierādījumu. Atbilstoši Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa normām iestāde lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā ir tiesīga pieņemt arī tajā pašā dienā, kad sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols.

Administratīvā pārkāpuma lieta, atbilstoši Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.[6]pantam, nerīkojot tiesas sēdi, nozīmēta izskatīšanai rakstveida procesā, jo ne persona, kura saukta pie administratīvās atbildības, ne iestāde, kuras lēmums ir pārsūdzēts, ne prokurors lietas iztiesāšanu tiesas sēdē nelūdza, tiesa lietu iztiesāt mutvārdu procesā par nepieciešamu neuzskata.

Atbilstoši Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.[6]panta ceturtajai daļai, persona, kura saukta pie administratīvās atbildības, un iestāde, kuras lēmums ir pārsūdzēts, informēti par tiesas, kas izskatīs lietu, sastāvu, viņiem izskaidrotas tiesības pieteikt noraidījumu tiesnesim. Noraidījumi tiesnesim nav pieteikti.

Pusēm savlaicīgi, atbilstoši Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.[6]panta ceturtajai daļai, paziņots datums – 2014.gada 28.aprīlis, kad nolēmuma noraksts būs pieejams tiesas kancelejā.

Atbilstoši Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.[6]panta sestajai daļai, lieta rakstveida procesā izskatīta pēc lietā esošajiem pierādījumiem.

Tiesa, pārbaudījusi sūdzībā norādītos argumentus, lietā esošos pierādījumus, izvērtējusi lēmuma likumību un pamatotību, atzīst, ka Dabas aizsardzības pārvaldes ģenerāldirektores 2014.gada 20.janvāra lēmums atstājams negrozīts, bet /pers. B/ sūdzība noraidāma.

Atbilstoši Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.[13]panta trešajai daļai, tiesnesis, izskatot sūdzību, atzīst, ka iestādes lēmumā ietvertais pamatojums par administratīvā pārkāpuma izdarīšanas faktiskajiem apstākļiem ir pareizs un pilnībā pietiekams, un pievienojas iestādes nolēmuma motivācijai.

Dabas aizsardzības pārvaldes vecākie valsts vides inspektori Valsts amatpersona, /valsts amatpersona/ un /valsts amatpersona/ dienesta ziņojumos un paskaidrojumos liecinājuši, ka 2013.gada 14.augustā viņi – Dabas aizsardzības pārvaldes vecākie valsts vides inspektori veica ūdens bioloģisko resursu izmantošanas pārbaudi īpaši aizsargājamajā dabas teritorijā „Rāznas Nacionālajā parkā", Rāznas ezerā. Plkst. 6.[10] Rāznas ezerā Rēzeknes novada Mākoņkalna pagastā pretī Vecstašuļu kapiem, aptuveni 60 metru attālumā no viņu laivas, inspektori pamanīja koka laivu, kurā atradās divi cilvēki, kā vēlāk tika noskaidrots – /pers. E/ un /pers. B/. Viens no vīriešiem – /pers. E/, lēnām airēja, bet otrs – /pers. B/, kurš sēdēja laivas galā, pārbaudīja zivju tīklus. Inspektori /pers. B/ rokās redzēja zivju tīklu, kuru viņš bija pacēlis virs ūdens. Tīkls, kuru pārbaudīja /pers. E/ un /pers. B/ ar peldošām bojām, ar kādām atzīmē licencētus zivju tīklus, aprīkots nebija. Laivas tuvumā nebija arī neviena karodziņa, kas norādītu, ka tīkli ir paredzēti rūpnieciskajai zvejai, kas, savukārt, liecināja par to, ka tīkls, ko aplūkoja /pers. B/ ir ievietots nelegāli. Personu – /pers. E/ un /pers. B/, darbības inspektori novēroja, t.sk., arī ar binokli Carson (tā pietuvinājums ir 10x42). /pers. B/ rīkošanos ar tīkliem inspektori

vēroja apmēram minūti, tad piebrauca pie pārkāpēju laivas. Pamanījis viņu tuvošanos, /pers. B/ nometa tīklu un no koka laivā esošās zaļas plastmasas kastes pār bortu ezerā izmeta zivis. /pers. E/ tajā pašā laikā strauji sāka airēt uz krasta pusi. Piebraukuši pie laivas, inspektori stādījās priekšā, nosauca ieņemamos amatus, lūdza uzrādīt zvejas licenci. Ne /pers. E/, ne /pers. B/ zvejas licenci uzrādīt nevarēja. Vietā, kur viņi pirmo reizi pamanīja pārkāpēju laivu, kur /pers. B/ pārbaudīja tīklu, inspektori atrada trīs zivju tīklus, kas bija sasieti vienā rindā. Uz izņemtajiem tīkliem inspektori konstatēja svaigas gļotas, kas apliecināja, ka no tīkliem nesen bija izņemtas zivis (lietas lapas 26.,27.,34.-38.,47.-51.).

2013.gada 14.augustā Dabas aizsardzības pārvaldes vecākais valsts vides inspektors Valsts amatpersona sastādījis pārbaudes aktu Nr.44/358/2013.g., administratīvā pārkāpuma vietas apskates, mantu apskates un izņemšanas protokolu Nr.1/358/2013 un konstatējis, ka 2013.gada 14.augustā plkst. 6.[10] Rāznas ezerā Rēzeknes novada Mākoņkalna pagastā pret Vecstašuļu kapiem, aptuveni 60 metru attālumā no inspektoru laivas, pamanīta koka airu laiva. Laivā atradās divas personas. Laivas aizmugurē sēdošā persona pārbaudīja zivju tīklu. Tīklam karodziņi piestiprināti nebija. Pamanot inspektoru tuvošanos, no koka laivā esošās zaļas kastes pār bortu ezerā tika iemestas noķertās zivis. Zvejas licenci laivā sēdošās personas uzrādīt nevarēja. Vietā, kur pirmo reizi pamanīta laiva, inspektori atrada trīs, vienā rindā sasietus, zivju tīklus. Tīklu galos, pretēji Ministru kabineta 2007.gada 2.maija noteikumu Nr.295 „Noteikumi par rūpniecisko zveju iekšējos ūdeņos" 34.2. un 34.6.1.punktam, peldošu boju un marķējuma nebija. Uz izņemtajiem tīkliem konstatētas svaigas zivju gļotas (lietas lapas 21.-25.).

Tiesa netic sūdzības iesniedzēja paskaidrojumiem, ka ar zvejas tīkliem viņš un /pers. E/ nezvejoja. Šie sūdzības iesniedzēja paskaidrojumi lietā neguva nekādu apstiprinājumu. Tiesa uzskata, ka /pers. B/ sniedzis nepatiesus paskaidrojumus ar mērķi izvairīties no administratīvās atbildības par izdarīto administratīvo pārkāpumu. Sūdzības iesniedzēja paskaidrojumi tiek atspēkoti ar rakstveida pierādījumiem, valsts vides inspektoru Valsts amatpersona, /valsts amatpersona/ un /valsts amtpersona/ liecībām.

Valsts vides inspektori ar sūdzības iesniedzēju nav personiski pazīstami, starp viņiem nav naidīgu attiecību. Tas izslēdz personiskā naida varbūtību un norāda, ka inspektori nav lietā ieinteresētas personas.

Saskaņā ar „Zvejniecības likuma" 11.panta pirmo daļu tiesības nodarboties ar rūpniecisko zveju Latvijas Republikas ūdeņos (ja rūpnieciskā zveja tajos ir atļauta) Latvijas Republikas juridiskās un fiziskās personas iegūst, pamatojoties uz zvejas tiesību nomas līgumu ar valsts vai pašvaldības institūciju par zvejas tiesību nodošanu (iznomāšanu) un saņemot zvejas atļauju (licenci) [..].

Saskaņā ar Ministru kabineta 2007.gada 2.maija noteikumu Nr.295 „Noteikumi par rūpniecisko zveju iekšējos ūdeņos" 26.4.1.punktu zvejniekiem aizliegts atrasties ūdenstilpēs vai tiešā to tuvumā ar zvejas rīkiem, kuru lietošana attiecīgajā laikā un vietā nav atļauta vai kuru izmantošanai nav izsniegta attiecīga zvejas atļauja (licence).

Tiesa atzīst, ka ar administratīvā pārkāpuma protokolu, pārbaudes aktu, administratīvā pārkāpuma vietas apskates, mantu apskates un izņemšanas protokolu, valsts vides inspektoru Valsts amatpersona, /valsts amatpersona/ un /valsts amatpersona/ liecībām ir pierādīts, ka /pers. B/ pārkāpa zvejas noteikumus, t.i., zvejoja ar zvejas rīkiem, kuru izmantošanai nebija izsniegta attiecīga zvejas atļauja (licence). Sūdzības iesniedzēja darbībās konstatējamas visas Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 80.panta otrajā daļā (likuma redakcijā, kas spēkā līdz 2014.gada 1.janvārim) norādītās administratīvā pārkāpuma sastāva pazīmes.

Dabas aizsardzības pārvaldes ģenerāldirektore 2014.gada 20.janvāra lēmumā Nr.2.2/22/2014-N lietā esošos pierādījumus ir pārbaudījusi, pareizi izklāstījusi un novērtējusi. Lēmumā izteiktie secinājumi par sūdzības iesniedzēja vainīgumu atbilst lietas faktiskajiem apstākļiem.

Atbilstoši Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 243., 243.[1]pantam, pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuri fakti, uz kuru pamata institūcijas (amatpersonas) likumā noteiktajā kārtībā nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā. Šos faktus konstatē ar šādiem līdzekļiem: ar pie administratīvās atbildības sauktās personas paskaidrojumiem, ar personu liecībām, ekspertu, kompetentu institūciju atzinumiem, dokumentiem, kas satur ziņas par faktiem, rakstveidā vai citā formā, elektroniskiem pierādījumiem, procesuālajās darbībās rakstveidā vai citā veidā nostiprinātām ziņām par faktiem, lietiskajiem pierādījumiem. No minētās likuma normas izriet, ka tieši administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās amatpersonas kompetencē ir izmeklēšanas taktikas izvēle, attiecīgas izmeklēšanas darbības veikšana vai neveikšana, tās veikšanas laiks, t.sk., notikuma vietas apskate, mantu apskate un izņemšana. Minēto darbību veikšanu Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 248., 248.[1]panta noteikumi neregulē.

Lietvedība administratīvā pārkāpuma lietā uzsākta termiņā. Administratīvo pārkāpumu sūdzības iesniedzējs izdarījis 2013.gada 14.augustā. Lēmums par administratīvā pārkāpuma lietvedības uzsākšanu, atbilstoši Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 37.panta otrajā daļā un 238.[1]panta pirmajā daļā noteiktajam, pieņemts fiksējot to rezolūcijas veidā (lietas lapa 28.).

Nav pamatota sūdzības iesniedzēja sūdzība arī daļā, ka ar administratīvā pārkāpuma lietas materiāliem viņš nav iepazīstināts, lēmums pieņemts vēl pirms administratīvā pārkāpuma protokola sastādīšanas.

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 260.panta otrā daļa nosaka, ka personai, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ir tiesības kā personiski, tā ar aizstāvja palīdzību [..] iepazīties ar visiem lietas materiāliem, izdarīt no tiem izrakstus, norakstus un izgatavot kopijas, piedalīties lietas izskatīšanā, sniegt paskaidrojumus, izteikt lūgumus, kā arī pārsūdzēt lietā pieņemto lēmumu.

No Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 260.panta otrās daļas izriet, ka minēto tiesību izmantošana ir atkarīga no pašas personas gribas, proti, vai persona vēlas izmantot tai likumā paredzētās tiesības un vai viņa šo savu vēlmi ir darījusi zināmu iestādei, jo to, vai personai saprotami apsūdzības fakti, zina tikai pati persona.

Tiesa secina, ka sūdzības iesniedzējs bija savlaicīgi informēts par lietas izskatīšanas laiku un vietu, saprata lietas faktus un viņam inkriminētā pārkāpuma būtību. Sūdzības iesniedzējs piedalījās lietas izskatīšanā, sniedza paskaidrojumu, pārsūdzēja lietā pieņemto lēmumu. Turklāt sūdzības iesniedzējs nevienā no sūdzībām nav norādījis, ka būtu izteicis lūgumu iepazīties ar visiem lietas materiāliem, bet tas ticis ignorēts (lietas lapas 39.-46.).

Iespējamie pārkāpumi nav vērtējami tikai formāli, ir jāņem vērā, vai tie turpmāk radījuši kaitīgas sekas, ietekmējuši pieņemto lēmumu. Ir svarīgi, vai tie sūdzības iesniedzējam ir likuši šķēršļus saprast notiekošo, sniegt paskaidrojumus, turpmāk realizēt savas tiesības, t.sk., pārsūdzot institūcijas lēmumus. Procesuālo tiesību normu ievērošana nav pašmērķis, proti, formāla atsaukšanās uz procesuālo pārkāpumu nevar būt par pamatu administratīvā akta atcelšanai (*skat. Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2006.gada 17.augusta spriedumu lietā SKA-386*).

Sūdzības iesniedzēja iebildumus, ka iestādes lēmumā nav vērtēti sūdzības iesniedzēja paskaidrojumi, nav ziņu par pārkāpuma norisi, tā konstatāciju, lēmums nesatur faktu un pierādījumu analīzi, tiesa atzīst par nepamatotiem. Iestādes lēmumā ir vērtēti gan sūdzības iesniedzēja paskaidrojumi, kas tieši attiecas uz izskatāmo jautājumu, izklāstīti fakti, analizēti pierādījumi, argumentēts viedoklis u.t.t. Tas apstāklis, ka pierādījumu vērtējums ir pretējs sūdzības iesniedzēja vēlmēm, nenozīmē, ka pierādījumu analīze nav veikta. Turklāt, izskatot administratīvā pārkāpuma lietu sakarā ar iesniegto sūdzību, arī tiesa, atbilstoši Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa divdesmit trešajai „a" nodaļai, izvērtē vai ir noticis administratīvais pārkāpums, vai persona, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ir vainīga šā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, vai persona ir sodāma par šo administratīvo pārkāpumu, vai ir apstākļi, kas pastiprina vai mīkstina atbildību u.c., kas arī ir garantija vispāratzītajām konstitucionālajām tiesībām uz taisnīgu tiesu.

Ar Dabas aizsardzības pārvaldes vecākā valsts vides inspektora 2013.gada 10.decembra lēmumu Nr.13P/2.2/619/2013-N /pers. B/ par Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 80.panta otrajā daļā (likuma redakcijā, kas spēkā līdz 2014.gada 1.janvārim) paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanu piemērots naudas sods panta sankcijā paredzētā minimālā apmērā – 200 lati (284,57 *euro*).

Tiesa uzskata, ka sods sūdzības iesniedzējam piemērots, ievērojot Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 32.pantā paredzētos soda noteikšanas vispārīgos noteikumus. Nosakot sodu ņemts vērā izdarītā pārkāpuma raksturs un smagums, radītais kaitējums, sūdzības iesniedzēja personība, viņa atbildību ietekmējošie apstākļi. Sūdzības iesniedzējam noteikts panta sankcijā paredzētais minimālais sods – naudas sods 200 latu apmērā. Apstākļus, kas būtu par pamatu noteiktā soda mīkstināšanai, tiesa nekonstatē.

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 80.panta otrā daļa, kurā bija paredzēta atbildība par zvejas noteikumu pārkāpšanu, ar 2013.gada 31.oktobra likumu „Grozījumi Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksā" izslēgta (likums spēkā stājies 2014.gada 1.janvārī). Ar minēto – 2013.gada 31.oktobra, likumu Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodekss papildināts ar 80.^{3}pantu – „Makšķerēšanas un zvejas noteikumu pārkāpšana". Līdz ar to likumdevēja griba atbrīvot personas no administratīvās atbildības par zvejas noteikumu pārkāpšanu nav konstatējama un nav pamata Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 8.panta otrās daļas piemērošanai un /pers. B/ atbrīvošanai no administratīvās atbildības par izdarīto administratīvo pārkāpumu.

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 80.^{3}panta ceturtās daļas (likuma redakcijā, kas spēkā ar 2014.gada 1.janvāri) sankcija paredz, ka par zveju iekšējos ūdeņos bez attiecīgas atļaujas, fiziskajām personām uzliekams naudas sods no divsimt astoņdesmit līdz septiņsimt *euro*, konfiscējot pārkāpuma izdarīšanas rīkus un pārkāpuma priekšmetus, tai skaitā peldošos līdzekļus ar aprīkojumu, vai bez konfiskācijas, un atņemot zvejas tiesības uz laiku līdz trim gadiem vai bez tiesību atņemšanas.

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 8.panta otrā daļa paredz atpakaļejošu spēku tādām tiesību normām, kas mīkstina atbildību par administratīvajiem pārkāpumiem vai atbrīvo no tās. Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 80.^{3}panta ceturtās daļas sankcija (likuma redakcijā, kas spēkā ar 2014.gada 1.janvāri) paredz zemāku minimālo sodu par /pers. B/ izdarīto administratīvo pārkāpumu – naudas sodu 280 *euro* apmērā.

Tiesa atzīst, ka saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 8.panta otro daļu un 289.^{12}panta otrās daļas 4.punktu soda mērs grozāms ietvaros, kas paredzēts normatīvajā aktā par atbildību par administratīvo pārkāpumu, samazinot piemēroto naudas sodu līdz minimālajam sankcijā paredzētajam sodam, kāds ir spēkā sprieduma taisīšanas brīdī.

Pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.^{12}, 289.^{13}pantu, tiesa

NOSPRIEDA

Grozīt Vides aizsardzības un reģionālās attīstības Dabas aizsardzības pārvaldes vecākā valsts vides inspektora Dagņa Vasiļevska 2013.gada 10.decembra lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā Nr.13P/2.2/619/2013-N un Vides aizsardzības un reģionālās attīstības ministrijas Dabas aizsardzības pārvaldes ģenerāldirektores 2014.gada 20.janvāra lēmumu Nr.2.2/22/2014-N daļā par /pers. B/, personas kods /personas kods/, piemērotā naudas soda apmēru.

/pers. B/, personas kods /personas kods/, par Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 80.panta otrajā daļā (likuma redakcijā, kas spēkā līdz 2014.gada 1.janvārim) paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanu piemērot naudas sodu 280 (divi simti astoņdesmit) *euro* apmērā.

Pārējā daļā Vides aizsardzības un reģionālās attīstības Dabas aizsardzības pārvaldes vecākā valsts vides inspektora Valsts amatpersona 2013.gada 10.decembra lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā Nr.13P/2.2/619/2013-N un Vides aizsardzības un reģionālās attīstības ministrijas Dabas aizsardzības pārvaldes ģenerāldirektores 2014.gada 20.janvāra lēmumu Nr.2.2/22/2014-N atstāt negrozītus, bet /pers. B/, personas kods /personas kods/, sūdzību noraidīt.

Spriedumu 10 darba dienu laikā apelācijas kārtībā var pārsūdzēt vai par to var iesniegt prokurora protestu Latgales apgabaltiesā, sūdzību vai protestu iesniedzot Rēzeknes tiesā.

Pilns spriedums sastādīts 2014.gada 28.aprīlī.

Tiesnesis A.Jonikāns